

Adam Connor'dan Nefret Etmek

Çeviren
Kübra Tekneci

Ella
Maise

*Bu kitabı, hayatlarının bir noktasında
zahmete girmeye deęecek biri olduklarına
inanmakta zorlanan herkese adıyorum.*

BİRİNCİ BÖLÜM

Lucy

Aşka inanıyorum. Bütün kalbimle.

Gerçekten, öyle başınızı iki yana sallamayın. İnanıyorum.

Beni tanıyanlarınızın kıs kıs güldüğünü hayal edebiliyorum. Eh, gülmeyin.

Buna hiç gerek yok ve dürüst olmak gerekirse, sizce de bu biraz kabalık değil mi?

Tekrar söylüyorum: Aşka gerçekten inanıyorum. Ne kadar sihirlili bir şey olduğunu biliyorum. Hem iyi hem de kötü anlamda. Aşk sarhoşu olduğunuzda dünyanın daha müthiş görüldüğünü biliyorum. Kırık kalpleri iyileştirdiğini, insanı çılgınca mutlu, heyecanlı, umutlu... aynı zamanda yılgın ve hasta yaptığını da biliyorum... Yaşadığımız bu karmaşık dünyayı daha iyi bir yer hâline getiren birçok hisse kapılıyoruz.

Örneğin, en yakın arkadaşım Olive. O çocukluğundan beri kocasına âşıktı. Hatta altı yaşındayken Jason'a evlenme bile teklif etmişti. Altı yaşındayken, millet – altı! Bu duyduğunuz en sevimli şey değil mi? Yıllar sonra birbirlerini bulduklarında, film yıldızı oğlan, kızın ayaklarını yerden kesti. Aşk Olive'e yarıyor, hem de fazlasıyla, ayrıca ona çok yakışıyor. O dünyadaki bütün sevgiyi hak ediyor.

Ben mi? Aşk bana büyük geliyor. Aslına bakarsanız, üzerime pek uyduğunu söyleyemem.

Söylemeye çalıştığım şey şu, aşk her şeyi mümkün kılabilir...

tabii benim gibi üzerinizde bir lanet dolaşmıyorsa. Ah, bir de aşkı hayatınıza davet etmeye istekli olmalısınız, tabiri caizse, zavallı oğlanın labirenti andıran kalbinize ulaşabilmesi için o ağır kapıyı açmalısınız.

İşin en zor kısmı da bu, değil mi? Aşkı içeri almak. Kendinizi ona açmalı, en nahoş yanlarınızı, ruhunuzun en derin ve karanlık köşelerini paylaşmalısınız. Gerçek aşkı tecrübe etmenin tek yolu bu. Bu bokluklarla bizi mümkün olduğunca erken besliyorlar, en azından duyduğum kadarıyla. Etrafımızdaki her şey aşkın bitmek bilmez bir reklamı. Kendinizi biriyle paylaşın, dürüst ve gerçekçi olun; o kişi sizi olduğunuz gibi severse turnayı gözünden vurdunuz demektir.

Yüzünüze doğru patlayan konfetinin tadını çıkarın.

Gerçek aşkı buldunuz. Aferin size.

Geri kalanımız için hayat o kadar güzel değil.

Peki... aşkı hayatıma davet ediyor muyum? Hayır. Bunun olmaması için elimden geleni yapıyorum, kalsın, teşekkürler. O yollardan geçtim. Gerçekten aşka inanıyorsam o zaman sorun ne diye soruyorsanız... Eh, o kadar meraklıysanız, sorunum sevgili eski dostum "aşkın" beni pek sevmemesi. Hiçbir zaman sevmedi. Muhtemelen hiç de sevmeyecek.

Bence çok kabalık ediyor ama... bunu kabullendim, en azından gidip Jameson'a âşık olana kadar kabullendiğimi sanıyordum.

Dövmeli, ateşli kötü çocuk sahneye girer. Üniversite aşkı.

Hâlâ tahmin edemediyseniz, her türlü anne ve baba sorunum var. Sanki tüm bunlar hayatımı berbat etmeye yetmezmiş gibi üstüne bir de büyükanne sorunlarım var.

Falan filan...

Sıkıcı olduğumu düşünmeye başlamış olmalısınız ama buna müsaade edemem.

Tek gecelik ilişkilerden bahsedelim. Onlar eğlencelidir, değil mi? Aşkın kenarından dolaşıp birbirinize gülümsersiniz, güzel bir lokma bulmuş olabileceğinizi düşünmek heyecandan başınızı döndürür, teninizde başka birinin tenini, sıcak nefesini,

sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarırsınız, adam doğru noktaya temas etmeyi başardığında –*tabii* başarırsa– birkaç saniyeliğine o kahrolası mutluluğu yaşarsınız. Bunların harika şeyler olduğuna katılıyorum. Hatta tüm bu hisleri tecrübe etmeniz için sizi teşvik ediyorum, özellikle de adam iriyse.

Sürtük olmayın; sakın ve mutlu bir şelale olun.

Hayata kükreyin. Yaşarken.

Kendinizi kapamayın; bir yağmur damlası kadar özgür olun.

En önemlisi de: *Yaşayın*.

Hepinize verebileceğim en büyük tavsiye, aşktan uzak durmaya çalışıyorsanız, sırf hain bedeninizin ihtiyaçlarını tatmin etmek için o müthiş tek gecelik ilişkiye ne yaparsanız yapın geri dönmeyin; eğlenin, biraz hayatın tadını çıkarın, birini tek geceliğine sevin ve sonra hayatınıza devam edin. Çünkü aynı adama, ah, bilemiyorum... yüz kez falan geri dönerseniz... en sonunda, söz konusu adama karşı bazı duygular beslemeye başlayacaksınız.

Şu işe bakın – demek bir kalbim varmış. Bunu beklemiyordunuz, değil mi? Tıpkı benim gibi âşık olmaya başlarsınız. Ya-vaşça. Önce o kocaman penisini ustalıklarla kullandığı için adını koyamadığınız bir heyecan hissedebilirsiniz (bu arada buna aşk değil, orgazm denir). Onu üzerinizde kullanırken, size her türlü duyguyu yaşatabilir. Evet, adam o kadar iyi olacak; kalp kıran erkekler genellikle yatakta iyidir.

Sizinle işleri bittiğinde ağlamanız için daha çok sebebiniz olur. Ne hoş, değil mi?

Ama o canavar penisiyle karşınıza her çıktığında deneyimlediğiniz Büyük O'ya aptal gibi daha fazla anlam yüklemeye başlarsınız. Sonra adamın gülümsemesi, yüzünüze dokunma biçimi ya da karşısında bluzunuzu çıkarırken size bakış tarzı suyu bulandırmaya başlar – tüm o buğulu bakışları kastediyorum. Söylediği şeytanca sözler kalbinizde *ve* beyninizde yer edinir. Ve belki, sadece *belki*, sizi gerçekten önemsiyor gibi görüldüğü için kendinizi güvende hissedersiniz. Sonra uzaklaşma fırsatınız olmadan... kalbinizin arkanızdan ne işler çevirdiğini anlayamadan...

Bam!

Âşık olmuşsunuzdur.

Tebrikler. Eh, siktir git, sevgili kalp!

Artık kaçınılmaz perişanlığın tadını çıkarabilirsiniz.

Elbette, herkes adına konuşamam ama en azından biricik üniversite aşkım Jameson'la aramda olan şey buydu, o yüzden aşk kusmuğu için gidip onu suçlayın.

Los Angeles'tan ayrılıp beni kalbi kırık ve evsiz bırakıp aptal yeni şirketindeki aptal yeni işine başlamak için Pittsburgh'e taşınalı tam altı gün yirmi bir saat olmuştu.

Kalbimi kıran o Jameson denen adama âşık olmayı nasıl başardığımı merak ediyorsanız... biraz geriye gitmeme izin verin. Jameson'la ekonomi dersimiz için bir çalışma grubunda tanıştım. Yaygın inanışın aksine, yeni tanıştığım biriyle yatağa girmem ve onunla da girmedim. Önce manzaranın tadını çıkardım ve ona salya akıtmayı tercih ettim... çünkü bu hep eğlencelidir, değil mi? Ah, o beklenti, flörtöz bakışmalar, tüm o imalı gülümsemeler. Birkaç hafta sonra yakındaki bir yatağa atladık. Aynen böyle oldu, yemin ederim.

Tamamen tesadüftü.

Göğsünde ve kollarında dövme gördüğümü hatırlıyorum, sonra arkasını dönünce o sıkı kıcını gördüm. Kendimizi birdenbire yatakta bulduk, bana ve güzel vajinama çok iyi vakit geçiriyordu. O canavar penislerin ne kadar iyi hissettirdiğinden bahsetmiştim, değil mi? Biraz daha kalın olsa tam olurdu ama her neyse... sanırım hayatta her şeye sahip olamazsınız.

Elbette, daha fazlası için ona dönüp durdum. Kendi kendime, *Sadece bir kez daha, Lucy, bu son, dediğimi hatırlıyorum.* O seviyedeki bir ateşi tekrar tecrübe etmemenin suç sayılabileceğini düşünüyordum ciddi ciddi ve ben suça meyilli değilim. Ne terslik olabilirdi ki, anlarsınız ya...

Sonra bir şekilde haftada birkaç kez tek gecelik ilişki yaşamaya başladık. Teknik olarak artık tek gecelik bir ilişki değildi ama yine de ondan böyle bahsetmek hoşuma gidiyordu. Ayrıca,

beynim Jameson'ı neden kovmam gerektiğini hatırlayacak kadar çalışmaya başlamadan yatağında uykuya dalma konusunda çetin ceviz çıktı.

Ne gariptir ki, yakın arkadaşım Olive'in memelerinde uyumaya bu şekilde başladım. Tek gecelik ilişki yaşadığınız bir adamla birlikte uyumak, ona sarılmak çok büyük bir hatadır. En güzel yanı, Olive'in memelerinin Dünyanın En Rahat Yastıkları olmasıydı! Bu konuda bana güvenebilirsiniz. Çok yumuşak ama bir o kadar da sıkılar. Sihirli gibiydi ama bu hikâyeyi başka bir zamana bırakalım.

Uzun lafın kısası, Jameson'a âşık olmaya başladım. Canım aşka bir şans verip hâlâ lanetli olup olmadığını görmemin zamanı geldiğini düşündüm. İlk denememde sonsuza kadar mutlu olacağım bir ilişki beklemediğim doğrudu çünkü gerçek hayatta etrafta uçuşan ve bulutlarda gökkuşağı osuran tek boynuzlu atlara nadiren rastlanırdı ama lanet olsun, birden ortada kalmayı da bekleliyordum. Kendimi elektrikli sandalyede idam etmeye değil, sadece ayak parmaklarımı suya sokmaya çalışıyordum.

O yüzden, evet, hâlâ lanetliyim.

Bu kız için aşk yok. Yaşasın... sanırım.

"Merhaba? Lucy? Ah, demek buradasın. Kendi kendine konuşmanın bir sebebi var mı?" diye sordu Olive, Jameson'ın giysileriyle dolu çöp poşetini attığım koridorun sonunda belirirken. Doğrudum ve onu tepeden tırnağa süzerken derin bir nefes verdim. Yoga taytı ve bol beyaz bluzu ne giymesi gerektiğini düşünmek istemediğinde üzerine geçirdiği üniforması sayılırdı. Bluzu bol olsun ya da olmasın, memeleri hâlâ muhteşem görünüyordu. Tepesinde dağınık topuz yaptığı kızıl sarı saçları daha temiz günler görmüş gibi duruyordu. Tahminim, yazı mağarasından yeni çıktığı yönündeydi.

"Bir sebebi yok. Sadece kendimi eğlendiriyordum," diye yanıtladım elimin tersiyle alnımdaki görünmez teri silerken. "Neden bu kadar erken geldin? Daha sonra geleceğini sanıyordum. Ve bir haftadır duş almamış gibi görünmenin bir sebebi var mı?"

Olive duvarın dibine dizdiğim, Jameson'ın geride bırakmayı seçtiği giysilerle dolu çöp poşetlerine bakmakla meşguldü hâlâ. Sorum üzerine aniden başını kaldırdı ve dudaklarında kocaman bir sırıtış belirdi.

"Henüz bir hafta olmadı, belki iki gün falan? Yazmam gereken sadece birkaç bölüm kaldı, sonra hikâye resmen sona eriyor." Omuzlarını silkip Tanrı bilir ne arayarak çöp poşetlerini karıştırmaya devam etti. "Duş almaya kimin vakti var ki?"

Bu bir soru değildi ama yine de onu yanıtladım, kısık sesle tabii. "Senin gibi kokmak yerine temiz olmaktan hoşlanan insanların belki?"

"Nankör sorunu yanıtlamak gerekirse," diye devam etti Olive. "Erken geldim çünkü *ben* birinin görüp görebileceği en iyi arkadaşım. Neden Jameson'ın giysilerini gözden geçirmemiz gerekiyor? Pislik herif neden bunları yanında götürmedi?"

"Giysilerini gözden *geçirmiyoruz*, bunu yapan *sensin*. Ben onlara çoktan baktım. Hepsini dışarı bırakacağım. Jameson arkadaşının gelip onlarla ilgileneceğini söyledi. Her halükârda, umurunda değil."

"Ya da ne düşündüğünü net bir şekilde göstermek için onları yakabiliriz." Olive çöp poşetlerinden birini kapıya doğru tekmeledi ve açık sarı küçük seyahat çantamı almak için uzandı.

"Peki tam olarak neyi gösterecek?"

"Bilmiyorum... belki Jameson'a ona karşı birlik olduğumuzu? Ayrıca, bu senin için terapi gibi olur."

"Doğru. Buradan bir an önce taşınmama odaklanmaya ne dersin?"

Olive omuzlarını silkip ona uzattığım çantayı aldı. "Bu arada, koksaydım Jason mutlaka bir şey söylerdi. Bir de kendine bak, çok yorgun görünüyorsun. Güzel mavi gözlerin ölü gibi bakıyor. Koyu saçların bile... her nasılsa daha koyu görünüyor."

Ellerimi kalbimin üzerinde kenetleyip kirpiklerimi kırıştırdım. "Yaa, çok teşekkürler benim küçük yeşil Zeytin'im*. Yağlı

* İngilizcede zeytin anlamına geldiği için Olive'e takılan lakap. -çn

saçların ve uykulu gözlerinle sen de güzel görünüyorsun. İki birlikte yüzünün rengini ön plana çıkarıyor.”

Dudaklarında hafif bir gülümseme seçiren Olive başını iki yana sallayıp çantaları alt kattaki arabasına taşıdı. Banyonun kapısını açıp dolaplarda herhangi bir şey unutup unutmadığını kontrol ettim. Her şeyi topladığımdan emin olunca, son bavulumu Olive’in beni bir şişe tekilayla beklediği oturma odasına taşıdım.

“Bunu getirdim,” dedi ve elleriyle şişeyi bana takdim etti, sanki o bebeğin ekstra sunuma ihtiyacı varmış gibi.

Birkaç adımda yanına gittim, şişeyi ondan kaptım, nefesinin kesilmesine aldırmadım ve kıcımlı bok rengi demekten hoşlandığım kanepeye yerleştirdim.

Ben tekila şişesinin kapağını açmakla uğraşırken Olive içini çekip kendini yanıma bıraktı. Hemen bir yudum aldım ve değerli sıvı boğazımı yakarken suratımı buruşturup şişeyi Olive’in ellerine teslim ettim.

Üç buçuk senedir arkadaşlık ve beni ondan daha iyi tanıyan biri olduğumu sanmıyordum. O bir yazardı, ilk romanıyla çoksatlar listesine girmeyi başaran müthiş başarılı bir yazar. En sevdiğim kısmı, aynı zamanda çocukluk aşkı olan Hollywood’un en ateşli aktörünün karısı olacak kadar şanslı olmasıydı. Bu tür şeylerin sadece kitaplarda yaşandığını düşünebilirsiniz ama hayır, Olive bunu gerçekten yaptı. Dünyadaki en ateşli adamı kaptı. Onu doğru yola ittiğimi, istediği şeyin peşinden koşması için teşvik ettiğimi düşünmekten hoşlanıyordum ama adamlar arasında çok güçlü bir çekim vardı, o yüzden benim müdahalem olsun olmasın, yine de birlikte olacaklarını biliyordum. Çok çekici bir ünlü olmasının yanı sıra, Jason Thorn aynı zamanda en iyilerden biriydi. Olive’e sırlıslıkla âşık – aksi takdirde, pençelerini arkadaşşımdan çekmesi için adama gizli bir saldırı düzenlerdim.

“Eee...” dedi Olive tekiladan büyük bir yudum alıp birkaç kez öksürdükten sonra. “İçeri girdiğimde kendinle ne hakkında konuşuyordun?”

Tekiladan bu kez daha büyük bir yudum aldım. Bu kesinlikle

boğazımdan daha kolay geçmişti. “Aslına bakarsan, güzel memelerini anımsıyor ve o yavruları paylaşma konusunda ne kadar bencil olduğunu düşünüyordum.”

Olive tek kaşını kaldırarak bana baktı ve bacaklarını kendisine doğru çekip rahat bir pozisyon aldı. “Bencil olduğumu söyleyen kim? Kocamla onları gayet iyi paylaşıyorum.”

Ona içtenlikle gülümsedim. “Bunu tam olarak *nasil* yaptığını paylaşmaya hazır mısın? Detayları kastediyorum? En sevdiğini pozisyon ne? Köpek stili mi? Memelerine ilgileniyor mu? Onlara karşı nazik mi?” Benimle bununla ilgili hiçbir şey paylaşmayacağını biliyordum, bunu daha önce de denemiştik; sebebini anlamıyordum ama bu ondan yanıt almaya çalışmama asla engel olmuyordu. Ayrıca kıvranıp durmasını izlemek eğlenceliydi. Bu tür önemli detayları kendine saklayan arkadaşların başına bu gelirdi.

“Üzgünüm, detay yok.”

Becerebildiğim en iyi şekilde ona pis pis baktım ve biraz daha alkol teklif ettim. İstemedi, ki bu iki açıdan iyiydi. Birincisi, benim daha fazla içebileceğim anlamına geliyordu –yaşasın– ve ikincisi, Olive sarhoş olduğunda kontrolünü kaybediyordu.

“Kulağa nankör bir dost gibi gelmek istemiyorum ama sabah onda değil, öğlen iki gibi geleceğini söylediğini sanıyordum. Kurban olduğum için mi bana iyi davranıyorsun?”

Yan gözle bana bakarken her şeyden bihaber görünüyordu. “Kurban mı? Ne kurbanı?”

“Aşk kurbanı elbette,” diye karşılık verdim öfkelenmiş gibi yaparak. “Çiğnenip tükürüldüm – üstelik hiç de seksi bir şekilde değil.”

Olive gözlerini devirip dikkatini çantasında titreyen telefonuna verdi. Ekranı baktıktan sonra içini çekti. “Affedersin, zavallı aşk kurbanım ama buna cevap vermeliyim. Potansiyel ajanslarla bir görüşme ayarlıyorum.”

“Sen telefona bak, ben tekilayla ilgilenmeye devam edeceğim.”

Olive odadan çıkar çıkmaz gözlerimi kapayıp başımı kanepenin arkasına yasladım.

Jameson gitmişti. Artık bir ilişkim yoktu. Her neyse, değil mi? Zaten niyetim bir ilişki yaşamak değildi. Bu yüzden de mutlu olmam gerekirdi. Ailemizin lanetli olduğu konusunda haklı olduğumu bilmek bana kendimi daha iyi hissettirmeliydi.

Peki şu anda mutluluğa uzaktan yakından benzer bir şey hissediyor muydum?

Alakası bile yoktu. Ama atlatacağımı biliyordum, o yüzden hayatım sona ermiş gibi davranmak anlamsızdı. Ailem sağ olsun, daha kötüsünü görmüştüm. Jameson onlara kıyasla aziz gibiydi.

Olive geri dönünce, gözlerimin dolduğunu fark etmemesi için bakışlarımı kaçırmaaya çalıştım.

Ah, kesin sesinizi! Sessizce ağladığım falan yoktu, sadece kahrolası eve alerjim vardı.

“Buradan çıkmaya ne dersin?” diye sordu Olive kısık bir sesle.

Anlaşılan bakışlarımı yeterince çabuk kaçıraramamıştım. Bir damla gözyaşımı silip şişeden son bir yudum aldım. En yakın arkadaşım ile körkütük sarhoş olmayı ve büyük bir yangın çıkarıp koca penisli voodoo bebekleri hazırlamayı çok istesem de bunu yapamazdık. Yetişkin olmak epey berbat bir şeydi.

“Evet. Bence de öyle yapmalıyız,” diye ona katıldım.

Olive elimdeki şişeye uzanınca, biraz mücadele ettikten sonra istemeye istemeye ondan vazgeçtim.

“Bu bende kalacak, daha sonra devam ederiz.”

“Söz mü?”

“Söz.” Gözlerini kısarak bana baktı. “Bak ne diyeceğim? Bana sarılarak uzanmana bile izin vereceğim.”

Bir anda canlanıp kaşlarımı oynatarak ona baktım. “Ben sana sarılırken, sen de yakışıklı kocana mı sarılıyor olacaksın?” Dikleştım. “Olive Thorn, aşk kurbanı olduğum için bana bir üçlü sarılma mı teklif ediyorsun? Öyleyse, buna kesinlikle varım.”

“Hayır, seni küçük sapık. Jason’ın bu gece bir çekimi var. Uyuyana kadar sana sarılacağım. Sonra çaktırmadan odandan çıkıp yakışıklı kocamla uyuyacağım.”

“Ah, işte şimdi yarama tuz basıyorsun.”

“Güzel. Sana hâlâ kızgınım, biliyorsun.”

Perişan bir ifade takındım. “Bana mı? Ne yaptım ki? Burada asıl kurban benim.”

“Ve ben de senin arkadaşınım. O pisliğin ne yaptığını bana söylemek için altı gün bekle din. Arkadaşlık haklarımdan beni mahrum bıraktın.”

“Ah, hadi ama. Bana bu yüzden kızamazsın. Hüngür hüngür ağlamak için kendime bir hafta süre tanıdım ve tam olarak öyle yaptım. Hatta bir hafta bile sürmedi. Buraya kadardı. Bitti. Bu gece bekârlığımı kutlayacağız. Sana en güzel kısmı sakladım: Kutlamaları. Tinder partisi yapıp herkesi sağa kaydıracağız. Bence müthiş bir arkadaşım.”

Olive elini uzatıp beni kaldırdı. “Hayır. Haklarımdan mahrum bıraktın. Bu kadar basit. Seninle birlikte ağlayamadım *ya da* seni terk ettiği için Jameson’a sövemedim. Şimdi üzüntüden öfkeye ve sonra direkt kutlamaya nasıl geçeceğim? Hâlâ kızgınım. Ayrıca, üzgünüm de. Çünkü duygularım darmadağın. Seninle konuştuktan sonra bütün gece Jason’ın kafasını şişirdim. Bana tamamen katılıyor. Kesinlikle haklarımla çışnedin.”

Başımı yana yatırıp koluna hafifçe vurdum. “Ah, beni seviyorsun. Sana sarılırdım, küçük Olive ama yakından daha kötü kokuyorsun.”

Olive beni sertçe itti. Gülerek kanepeye düştüm. “Kızgın bir şelale olmana lüzum yok, Olive. Göl ol. Benim gibi. Bak ne kadar sakinim. Pekâlâ,” diye ekledim, tek kaşını kaldırarak tepemde dikilmeye devam edince. “Kendini daha iyi hissedeceksen, bu gece biraz daha ağlarım ve böylece benimle birlikte perişan olma fırsatını kaçırmamış olursun.”

“Böylesi daha iyi. Teşekkür ederim. Kutlamaların başında ağlamaya çalış, olur mu?”

Başımı iki yana sallayarak kalkarken, kutlamalara başlamadan önce ne kadar ağlamamız gerektiğine dair mantıklı bir sohbeteye koyulduk.

Olive son bavulu arabasına taşımama yardım ettikten sonra onu çantaların yanında bırakıp son bir kontrol için üst kata çıkınca kendimi oturma odasında bir başıma etrafa bakarken buldum. Hatırlıyordum.

Jameson birkaç ay önce motosiklet kazası yaptığında Olive ve ben hastaneye koşmuştuk. Onu sevdiğimi ilk kez o an kabullenmişim.

Tüm o aptal kırık kemikleriyle kendi başının çaresine bakmakta zorlanacağı anlaşılınca, ona yardım edebilmek için yanına taşınmamı isteyip istemediğini sormuştum. Jameson beyninizi aptalca şeyler yapmaya teşvik eden türden çekici ve kendinden emin bir gülümseme takınıp da hiç sormayacağımı sandığını söyleyince iki sebepten ötürü rahatlamıştım.

Birincisi, bana ihtiyacı olduğunu anlaması için hastane yatağında onu pestilini çıkarmak zorunda kalmayacaktım. Çünkü kabul etmek gerekir ki bu beni pek iyi göstermezdi ve evet, Jameson'ın yüzünü berbat edemeyecek kadar çok seviyordum. İkincisi, iki aptalla –Olive'le benim iki eski arkadaşımızla– paylaştığım evden taşınma şansım olacaktı.

Birden taşındığım için yanıma çok fazla eşya almamıştım. Zaten çok fazla eşyam yoktu ve yirmi üç yaşına girmek üzereyken, sadece birkaç bavulluk eşyanızın olması biraz can sıkıcıydı.

Düşününce, artık yeni anıların gururlu sahibi olduğumu anladım. Bir anda uçup gitmeyecek anılardı bunlar. Bana ait olmalarını dilediğim anılardı çünkü Jameson'dan duyduğum seni seviyorum cümlelerinin hiçbirisi gece beni ısıtmayacaktı.

Hayır. Bu anılar zihnimle oynayacak ve bana hayatta asla sahip olamayacağım şeyi hatırlatacaklardı.

Çünkü evet, doğru bildiniz... kahrolası lanet.

"Dostum, o basamaklar resmen ağzıma sıçtı. Burada işimiz bitti mi?" diye sordu Olive içeri girip yanımda dururken.

"Öyle görünüyor," diye yanıtladım, nemli avuçlarımı taytıtma silerken. "Gitmeye hazır mısınız?"

"Bu soruyu sana benim sormam gerekiyor mu?"

“Bilmiyorum. Sormalı mısın?”

Olive birkaç saniye beni süzdü, muhtemelen onunla alay edip etmediğimi anlamaya çalışıyordu.

“Hayır,” dedi en sonunda kolunu benimkine dolarken. “Sormama gerek yok; bu kapıyı kapamaya hazırsın. Şimdiden eski bir hikâye oldu bile, değil mi?”

Derin bir nefes alıp başımı Olive’in omzuna yasladım. “Keşke bundan ben de senin kadar emin olabilsem, küçük yeşil Zeytin’im.”

“Jameson’ın eski bir hikâye olmadığını mı söylemeye çalışıyorsun?” Sesi yumuşadı. “Olmadıysa da sorun değil, Lucy. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Ah, kalp kıran, külot çalan pislik kesinlikle geçmişte kaldı ama bu duvarların arasındaki anılarımız ve bana fısıldadığı seni seviyorumların geçmişte kaldığından emin değilim. Hep böyle olmaz mı? Anılardan önce adamı unutursun.”

Olive başını benimkine yaslayıp kısık bir sesle sordu, “İyi olduğundan emin misin, Lucy? Bizimle yaşamaya geldiğin için çok mutluyum...”

“Geçici bir süreliğine,” diye araya girdim ama bana aldırmadı.

“...çünkü şehri terk etmeden hiç hoşlanmazdım ama neden gitmedin? Demek istediğim, Jameson dört senedir kalbinin etrafına ördüğün duvarlarda bir delik açmayı başaran ilk adamdı. Onu sevdiğini biliyorum. Bunu gördüm.”

Bir süre sessiz kaldıktan sonra, “Onu sevdim,” diye kabul ettim. Jameson gittikten sonra aynı soruyu ben de birçok kez kendime sormuştum. “Ama söyledim ya, bana onunla gitmemi hiç teklif etmedi, Olive. Beni karşısına alıp asla planlarını açıklamadı ya da benimkileri sormadı. Sadece bir iş teklifi aldığına ve gitmesi gerektiğine dair beni bilgilendirdi. Ah, bir de beni deliler gibi özleyeceğini ekledi. Hepsi bu. Bana bundan başka bir açıklama yapmadı. Beni yanında istemeyen birinin peşinden gitmeyeceğim.”

“Teklif etseydi onunla gider miydin?”

“Artık bunu asla bilemeyeceğiz, değil mi? Kahretsin, her şey o kadar medeni gerçekleşti ki. Kafasına bir vazo fırlatma şansım bile olmadı. Ayrılık sonrası çıkar amaçlı seks bile yapamadık. Bundan mahrum bırakıldığımı düşünüyorum. Sadece benimle planlarını paylaştı ve bu ayın sonunda kira sözleşmesinin sona ereceğini söyledi. Her şey çok... ne denir bilmiyorum. Bildiğim tek şey, bana onunla gitmemi hiç teklif etmemesi ya da onunla gitmeyi düşünüp düşünmeyeceğimi sormaması. Planlarına dahil değildim, o yüzden siktirsin gitsin. Sırf bana iyi orgazmlar yaşattığı için adama yalvaracak değildim.” Olive’in omzundan doğrulup oturma odasına arkamı döndüm. “Evet, Jameson’ın ve bindiği atın canı cehenneme. Bir iş bulana kadar sizinle kalır ve sonra defolur giderim.”

“Büyükanneni arayacak mısın...”

“O, aramayı düşündüğüm en son kişi. Bir adamdan ayrıldım; bu her gün olan bir şey. Catherine’i aramaktansa Jameson’ı aramayı tercih ederim. İntihara meyilli değilim.”

Olive bana uzun bir bakış attıktan sonra bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı ama onu kolundan tuttuğum gibi kapiya doğru çektim.

“Her şey bitti, Olive. Jameson’ın benim için doğru kişi olmadığı belli. Herkes mutlu sona erişemez ve bu son derece normal. Bu gerçeği kabul ediyorum. Şimdi gidip bu gereksiz sohbete senin evinde devam edebilir miyiz? Mümkünse kan dolaşımında daha fazla alkol varken?”

Olive ofladı ama onu arabaya kadar iteklememe gerek kalmadan evden dışarı çıktı. Çıkarken anahtarı alıp eve son kez baktım.

“Sırf bilmen için söylüyorum,” dedim hemen arkamda duran Olive’ë, muhtemelen kendimi yere atıp hüngür hüngür ağlamaya karar verirsem diye beni yakalamak için orada duruyordu. Sanırım gerçekten benimle birlikte perişan olmayı dört gözle bekliyordu. “Bir daha hiçbir erkeğe onu sevdiğimi söylemeyeceğim. Sözlerimi bir kenara yaz. O iki kelimeyi söyler söylemez sana ihanet ediyorlar. O yüzden bununla işim bitti. Yatakta ilah

gibi olması ya da otuz santimlik bir penisi olması bile umurumda değil. Bundan sonra seni seviyorum demek yok.”

Olive boğuk bir ses çıkarınca omzumun üzerinden ona baktım. “Otuz santim mi? Off, Lucy.”

Ona şeytani bir gülümsemeyle baktım. “Hiç de of denecek bir durum yok, benim için daha ziyade *annene gel bakalım* ânu ama penisi otuz santim olan bir adam bile benden o sözcükleri duymayacak. Aleti duyabilir, kendi değil. Böyle bir hata yaparsam beni iyice çimdikle ya da başımdan aşağı bir kova soğuk su dök, beni o hâlden çıkarmak için ne gerekiyorsa yap.”

Kapıyı kilitleyip Olive’e döndüm ve bir yanıt vermesini bekledim.

“Pekâlâ.” Olive içini çekip beni kapıdan uzaklaştırdı. “Canını yakarım.”

“Harika. Bu iş de aradan çıktığına göre, daha önce söylediğim şeyi düşündün mü?”

“Neyi?”

“Sen ve kocanın beni evlat edinmeniz hakkında söylediğim şeyi. Dinle bir... üzerine ciddi ciddi düşündüm ve bunun herkes için faydalı olacağına inanıyorum.”

“Öyle mi? Lütfen bana faydalarından bahset.”

“İlk fayda: Kocanı beyaz perdede üstsüz gördüğümde salyalarımı nasıl akıtığımı biliyorsun, değil mi? Beyaz perdede üstsüz olduğunda salya akıtmayı keseceğim.”

“Bu iyi bir başlangıç sanırım. Biraz daha anlat.”

“İkinci fayda: Bana sarılmak için daha fazla vakit ayırmanız gerekecek çünkü sizin kızınız olacağım. Bana sevginizi sarılarak göstermelisiniz.”

“Çok ilginç. Bu evlat edinmeden senin dışında faydalanan biri olacak mı? Çünkü az önce dedin ki...”

“Henüz o kadar ilerisini düşünmedim. Tanrım, Olive. Burada bir aşk kurbanı var, unuttun mu?”

“Doğru...”

Bir Hollywood Evliliği Daha Sona Erdi

İki ay önce size Adam Connor (28) ile Adeline Connor'ın (26) evliliklerini sonlandıracaklarına dair üzücü bir haber vermiştik ve endüstrideki herkesin şok olması hiç de sürpriz değildi. Açıkçası, bazılarımız bunun Adeline'in son filmi desteklemek için bir reklam evliliği olduğunu düşünüyorduk ama ne yazık ki, bugün çiftin neredeyse altı sene önce başlayan aşk hikâyelerini sonlandıran boşanma belgelerini imzaladığı haberini aldık.

Bunca haftanın ardından, kırılma noktasının bu iki yıldız için ne olduğuna dair hâlâ bir fikrimiz yok. Çifte yakın kaynaklar evlilikte neyin ters gittiğine dair farklı görüşler belirtiyorlar ama şimdilik hiçbir şeyi doğrulayamıyoruz. Herkesin hemfikir olduğu tek konu ihanet olmaması. Evlilikleri kısa ömürlü olsa da, ne Adeline ne de Adam peşlerini asla bırakmayan paparazzi ordusu tarafından bir başkasıyla görüntülendi.

Hafızanızı biraz tazelemek gerekirse, birbirlerine vurulan çift bir seneyi aşkın bir süre çıktıktan sonra evlenmişlerdi. Adeline Young evet deyip çekici aktörle sadece birkaç aile üyesinin katıldığı sade bir törenle Paris'te sessiz sedasız evlendiğinde henüz yirmi bir yaşındaydı ve yedi ay sonra şu anda beş yaşında olan oğulları Aiden'ı dünyaya getirdi. Hepinizin de bildiği gibi, Adam Connor efsanevi Hollywood çifti Helena Connor ve Nathan Connor'ın oğlu. Kızları Victoria Connor anne babalarının izinden gidip bir aktris olmasa da, Adam Connor on dört yaşında rol aldığı ilk filmi *The Poison of Family** gişe rekorları kırdığından beri oyunculuk dünyasında yer alıyor.

* (İng.) Aile Zehri. -çn

Uğraşmak zorunda oldukları bütün drama rağmen, Adam evliliğiyle ilgili sorular yöneltildiğinde sessiz kalmayı tercih ediyor. Ancak içeriden biri, “Ayrılık yüzünden aylarca acı çektikten sonra, Adeline nihayet hayatına devam etmeye hazır. Bunun için bir basın toplantısı düzenleyip Adam’la evliliği ve ilişkilerinin neden sona erdiği hakkında tüm soruları yanıtlayacak,” dedi.

Öte yandan, yorum almak için Adam Connor’ın menajerine ulaştığımızda, Adeline’la evliliğine dair hiçbir yanıt alamadık. Sadece ailenin uzun zamandır dostu ve basın danışmanı olan kişiden Adam’ın boşanma süresince ve sonrasında bütün dikkatini oğlu Aiden’a vermek istediğini öğrenebildik. Çift oğullarının ortak velayetine sahip ama işittiğimiz fısıltılara bakılırsa, uzun süre böyle kalmayacak.

Tam velayet isteyen kim ve neden? Burada milyon dolarlık soru bu gibi görünüyor. Eğer çiftin araları boşanmadan sonra gerçekten iyiyse, neden tek oğulları için velayet savaşı vermeye hazırlanıyorlar?

İşin iyi tarafı, kısa bir süre önce Adam Connor’ın Jason ve Olive Thorn’un bitişindeki evi satın aldığını öğrendik. Çekici ve düşünceli yıldız dün oğlu Aiden’la yeni evinden ayrılırken görüntülendi.

Kenarda yeterince paranız varsa, Bel Air’de bir ev, kulübe ya da her ne alabiliyorsanız almanızı öneririz. Hollywood’un en seksi film yıldızlarından ikisi sadece taş bir duvarın ayırdığı evlerde mi yaşıyorlar? Tamam, biri artık yalnız olmayabilir ama Adam Connor bir kuş kadar özgür, hanımlar. Onun komşusu olmak için tüm birikimlerinizden vazgeçmek istemez miydiniz? Biz kesinlikle isteriz!

İKİNCİ BÖLÜM

Lucy

“Şişşt, sessiz ol,” diye fısıldadım telaşla.

“Asıl sana şişşt! Ben bir şey yapmadım.”

“Bir şey yaptın demedim, sessiz olmanı söyledim. Herhangi bir şey görme fırsatımız olmadan bu işi berbat edeceksin,” diye Olive’e tısladım. Ofladı, muhtemelen bana sinirlenmişti ama devasa merdiveni arazilerinin taş duvarına doğru taşırken olabildiğince sessiz kaldı.

Jameson’ın evinden ayrılmamızın üzerinden saatler geçmişti ve resmen arkadaşımın misafir yatak odasına taşınmıştım. Kararlaştırdığımız gibi, taşınmamı *ve* ayrılığı çoktan birkaç tekila ve margaritayla kutlamıştık. Bu arada sinema odasını kendi karaoke barımız gibi kullanıp birkaç şarkıyı katletmiş olabilirdik ama kötü performansımızı kötü havaya bağladık çünkü normalde tüm şarkıları müthiş söyledik.

Sırtüstü uzanıp tavanı incelerken Olive, Jason’dan küçük acı çekme partimize gecikeceğini belirten bir mesaj aldı, işte tam o an arkadaşımın dört tekiladan fazlasını içmesine izin vermenin kötü bir fikir olduğunu hatırladım. Jason gecikeceği için ağlayan Olive’i teselli ettikten sonra, daha önce bahçıvanların kullandığını gördüğümüz merdiveni alıp bahçe duvarının birkaç ay önce taşınan ateşli film yıldızı Adam Connor’a ait tarafını kontrol etmenin harika bir fikir olacağına karar verdi. Böylesine güzel bir plana ben kim oluyordum da hayır diyecektim? Niyetimiz ada-

mı gözetlemek ya da o tür bir şey değildi – elbette takipçi sapıklar değildik, sadece evinin neye benzediğini görmek istiyorduk, bilirsiniz, çünkü evler gerçekten önemlidir. Başınızı sokacak bir eviniz varsa, her zaman kazananlar arasındasınızdır.

Eğer şans eseri Adam'ı yarı çıplak –ya da mümkünse cırlıçıplak– dolaşırken görürsek bu bizim suçumuz olmazdı, değil mi? Suç tamamen onda olurdu.

O kahrolası merdiveni taşıyarak Olive'in arka bahçesinde soluğu almamız bu şekilde oldu.

“Ya çıplaksa, Lucy? O zaman ne yapacağız?”

“Hımm, kendi rızasıyla çıplak olduğundan emin olabiliriz? Bu aslında teşhir sayılır ama bence polisi aramayalım.”

“Sen ciddi misin?”

“Elbette değilim! Adımına dikkat et, arkanda bir ağaç var.”

Olive bana ters bir bakış attıktan sonra omzunun üzerinden bakıp ağacın gövdesine çarpmaktan son anda kurtuldu. “Ah, teşekkürler.”

Gülümseyip başımı iki yana salladım. Jason karısının körkütük sarhoş olduğunu görünce çok şaşıracaktı.

Yeterince yaklaşıncaya, merdivenin bana doğru olan ucunu yavaşça yere indirdim. “Sakın bırakma, tamam mı? Onu duvara yaslamalıyız.”

“Ne yapmamız gerektiğini biliyorum, bana patronluk taslamaktan vazgeç. Ayrıca, lütfen çalılara çarpmayı bırak.”

“Tanrım, Olive, burada aptal çalılar beni çizip durmasından ve aşırı kan kaybından ölmemden endişelenmiyorsun bile.”

“Merak etme, birkaç çizikten ölmezsin. Ayrıca bu tamamen senin fikrindi, Jason eve gelip bizi yakaladığında bunu tekrarlayıp duracağız.” Ben tehlikeli çalıdan uzak durmaya çalışırken, Olive cümlesini şarkı söyler gibi bitirdi.

“Benim fikrim mi?”

İnleyerek aptalca ağır şeyi duvara yaslamasına yardım ettim. Büyük bir gümbürtü çıkınca suratımı ekşitip çalılarla taş duvar arasına çöktüm.

“Kahretsin,” diye fısıldadı Olive merdivene sarılarak. “Sence duymuş mudur?”

“Kim?”

“Adam Connor.”

“Bence bütün mahalle duydu ama umarım Adam’ın işitme sorunu vardır.”

“Kalk öyleyse. Bakmak istiyorum,” diye emretti ve bir basamaktan diğerine atlayarak merdivene tırmanıp duvarın öteki tarafına baktı. “Sadece bir saniyeliğine bakacağız, tamam mı?”

“Tabii, tabii. Bunu zaten söyledin. Üstelik bunu bir alışkanlık hâline getireceğimiz de yok. Sadece bir kez bakacağız, hepsi bu.”

“Evet. Hepsi bu, Lucy. Böyle söylemen içimi rahatlattı.”

Söz konusu duvarlar olduğunda, en yüksek duvarlardan sayılmazdı, bu da duvar için üzücüydü ama zenginlerin güvenlik konusunda ne kadar takıntılı oldukları düşünülduğünde çok tuhaftı. Gerçi, herhalde iki çekici ve başarılı film yıldızı komşu olunca, takip edilme açısından birbirlerinden şüphelenmeleri için ortada bir sebep olmuyordu.

Omuz hizasındaki saçlarımı hemen bir atkuyruğu yaptım. Merdivene tutunup kıcımlı yumuşak topraktan kaldırdım.

“Peki bunu nasıl yapacağız?” diye sordum kot pantolonumun tozunu silerken. Basamaklar aslında ikimizi de taşıyacak kadar genişti ama ikimizin de sarhoş olduğu düşünülürse, aynı anda tırmanmak imkânsız ve ölümcül olabilirdi.

Olive’in ışıltılı yeşil gözlerine bakınca omuzlarını silkip bana önden çıkmamı işaret etti ve öyle yaptım. “Ben yukarı varınca sen de gelebilirsin. Benden uzunsun, o yüzden alt basamakta dur, tamam mı?” Olive yanıt vermeyip olduğu yerde kıpırdanınca kaşlarımı çatarak fısıldadım, “Senin neyin var?”

“İşemeliyim ama tutuyorum. Hadi, şunu bir an önce yapalım.”

“Sana bunu söylediğini gerekirse hatırlatacağım ve bu arada üzerime işememeye çalış.”

Merdivenin iki tarafını tutup ilk basamağa adımımı atarken, Olive ellerini kıcıma koyup beni yukarı itmeye başladı.

“Korkak değilim ben.”

“Sen neden bahsediyorsun, Olive?”

“Hadi ama, hızlan!”

“Tanrım, tamam,” diye bağırdım ona bakarken. “Sakin ol, kadın.”

Başım duvarın tepesine ulaşınca durup tırmanmakla meşgul olan Olive’e baktım. “Kıçını biraz sola kaydır,” diye emretti oflalarak, sonra destek almak için ayak bileğimi tuttu.

“İyi olduğundan emin mis—”

“Eminim. Bir basamak daha yukarı çık. Hiçbir şey göremiyorum.”

“Bu kez patronluk taslayan kim merak ediyorum,” diye mırıldandım, duvarın üzerinden bakabilmek için bir basamak daha tırmanırken. Evin ışıkları yanmasına rağmen, görebildiğim kadarıyla arka bahçede kimse yoktu. Yine de, evin içini daha iyi görebilmek için duvarın üzerinden sarkan bir röntgenci gibi görünmek istemediğimden tedbiri elden bırakmadım.

“Neye bakıyoruz?” diye sordu Olive nihayet yukarı çıkınca.

“Boş bir arka bahçeye ve onun kadar boş görünen bir eve *bakıyorum*. Peki *sen* neye bakıyorsun?”

“Sanırım ben de aynı şeye bakıyorum. Kahretsin, Jason’a söyleme ama onu bir kez olsun görmek istiyorum, bilirsin. Filmlerini her izlediğimizde birlikte salyalarımızı akıtıyoruz tabii.” Olive başını iki yana sallayıp biraz daha yukarı kaldırırken dengemi korumaya çalıştım. “Adam taşınalı aylar oldu ama hiç karşılaşmadık. Üstüne üstlük, Jason da bu konuda pek yardımcı olmuyor. Ondan çoktan beni Adam’la tanıştırtmasını...”

Aniden dönüp ona sertçe baktım. “*Bizi* Adam’la tanıştırtmasını istedin, değil mi? Sadece seni değil.”

“Bizi, evet. Elbette bizden bahsettim. Paylaşmak önemsemektir. Ah! Lucy, bak!”

Olive çenesini duvara yaslayınca, baktığı şeyi görmek için ben de aynısını yaptım. “Ne? Nerede? Onu göremiyorum.”

“Adam değil,” diye telaşla fısıldadı.

“Kimi gördün öyleyse? Söyle!”

“Sanırım... bekle, işte! Sağdaki büyük bitkinin arkasındaki pencereye bak.”

Boynumu yukarı uzatırken bütün yüzüm açıkta kaldı. “Ah, bu onun oğlu mu?”

“O olmalı. Çok sevimli görünüyor, Lucy.” Olive yanımda “yaaa”larken, sesi tuhaf çıktı.

“Ah, Tanrım, lütfen yine ağlamaya başlama, özellikle de kenarda sallantıda dururken.”

“Sana korkak olmadığımı söyledim. Ağlamayacağım.”

Akşamın sessizliğinde, küçük oğlanın ellerini pencereye koyup ufak yüzünde üzgün bir ifadeyle dışarı bakmasını izledik. Birkaç saniye geçtikten sonra, sanki biriyle konuşuyormuş gibi aniden dönüp yukarı baktı. Ne kadar uğraşsak da oğlanın arkasında kimin durduğunu göremedik.

“Bana çok fazla yaslanma,” dedim telaşla, oğlanın kime baktığını görmeye çalışan Olive omzunu benimkine bastırınca.

“Sanırım bu o,” diye tiz bir sesle bağırdı uyarıma aldırmadan.

Merdivenden düşmemek için elimden geleni yaparken, gizemli şahıs öne çıkıp dizinin üzerine çöktü.

“Bu o,” diye fısıldadım Olive’e.

Adam Connor’ın oğlunun koyu sarı saçını karıştırıp eklemeleriyle çenesini yukarı kaldırmasını izledik. Kalbimin gümbür gümbür atmadığını söylesem yalan olurdu. Ne de olsa o yakışıklı herifin tekiydi ve kalbimin zayıf olması benim suçum değildi. Yüz ifadelerini *o kadar* net göremiyorduk ama Adam’ın dudaklarının kıpırdamaya başladığını ve sonra oğlanın kendini babasının kollarına atıp boynuna sarıldığını gördük.

“Kötü bir şey yapıyormuşuz gibi geliyor,” dedim oğlan birdenbire babasını bırakıp görüş alanımızdan koşarak uzaklaşınca.

“Kötü bir şey yapıyoruz. Bu özel bir âna benziyordu, Lucy. Aşağı inmeliyiz.”

“Evet, inmeliyiz.” Onları gizlice izlemenin hoş olmadığına

hemfikir olsak da, ikimiz de yerimizden kıpırdamadık. Kıpırdamadık.

Adam oğlu gittikten sonra bir süre başını eğdi, sonra ayağa kalkıp pencerelere yaklaştı.

Olive ve ben gerildik, dışarı çıkmaya karar verirse ortadan kaybolmaya hazırдық ama Adam ellerini ceplerine sokup havuzundan gelen loş ışıklara bakarak öylece durdu.

Olive kısık sesle, "Kahretsin," deyince yalnız olmadığımı hatırladım birden.

Ürpererek arkadaşşıma baktım. "Ne var?"

Önce bana, sonra Adam Connor'a baktı. "Hiçbir şey." Başını iki yana salladı. "Demek istediğim, elbette onu tam anlamıyla seçemiyoruz ama bu mesafeden çok iyi görünüyor. Ve... üzgün. Boşanma hem çocuk hem onun için zor olmalı."

"İkisinin de boşanmak istediğini okudum. Sence karısını hâlâ seviyor mu?"

"Jason'la bizim hakkımızda yazılan her şeyden sonra, internette okuduklarına inanmaman gerektiğini bilmen gerekir. Bir çocukları var; her şeyin ortasında bir çocuk olduğunda bu hiçbir zaman kolay olmaz. Hayatlarında neler olduğuna dair hiçbir şey bilmediğimizden eminim."

"Doğru. O hâlde ona omzumu sunabilirim." Bir an duraksayıp bu sözü düşündüm. "Ya da en iyisi memelerimi sunayım." Olive aniden başını çevirdi. "Bana öyle bakma. Bilirsin, başını yaslayıp ağlayabilmesi için. Güzel memelerim seninkiler kadar rahat değil ama yine de ölçüm neredeyse C kup ve ona karşı çok nazik olacağım. Başını okşayıp yatağına yatıracağım, belki ağlamaktan üşürse onu ısıtabilirim. Vücut ısısını paylaşmak çok önemli bir süreçtir. Örtülerin altında birbirimize sokulabiliriz... onu keyiflendirmek için saklambaç oynayabiliriz."

"Erkeklerle işinin bittiğini söylediğini sanıyordum."

"Onlara âşık olmayı bıraktım, âşık olsam bile bunu bilmeyecekler. Vücudun belirli kısımlarından hoşlanmayı bıraktığımı hiçbir zaman söylemedim. Âşık olmamı gerektirmeyen birçok

kullanım alanları var.” Olive’in bakışlarına aldırmadan omuzlarımı silkip Adam’ı izlemeye devam ettim. “Ne derler bilirsin: Birini aşmak için başkasının altına girmelisin. Birbirimizin altına girip üstüne çıkabiliriz. Seçici değilim.”

“Pekâlâ, duvarın üzerinden atlayıp o zavallı adamın peşine düşmeden burada inelim. Bakışlarından hiç hoşlanmadım.”

“Hangi bakış?” diye sordum, en yakın arkadaşşıma tatlı bir gülümsemeyle mümkün olduğunca masum masum bakarak. “Ben bir meleğim.”

Olive kahkaha atıp hafifçe başıma vurdu. “Daha ziyade şeytansın.”

“Hey! Alınırım ama.”

Biz atışırken, Adam Connor aniden uzanıp kravatını gevşettince dudaklarımdan hafif bir küfür kaçtı.

“Ne?” diye sordu Olive.

“Bir erkeğin giysilerini ağır çekimde çıkarmasını çok tahrik edici buluyorum.”

Adam’ın ceketini çıkarıp bulunduğumuz yerden göremediğimiz bir şeye atmasını sessizce izledik.

“Burası biraz sıcak olmaya mı başladı?” diye mırıldandı Olive.

“Şişşt,” diye fısıldadım, 1.90 boyundaki geniş omuzlu yakışıklının bir sonraki adımını görmeye odaklanarak.

Okunmaz bir ifadeyle gözlerini ufuktan ayırmadan gömleğinin sol kol düğmelerini çözmeye başlayınca boğazımdaki yumruyu yutkunmak zorunda kaldım. Adam yavaşça ama ustalıkla kolunu kıvrırmaya başladı ve yakından görmek için birçok şeyi feda edebileceğim ön kolları açıkta kaldı. Sonra sağ kolunu kıvrırmaya başladı ve Olive’le ben her şeyi gözümüzü kırpmadan izlerken aynı hareketleri tekrarladı.

Adam parmaklarıyla şakaklarına masaj yapmaya başlayınca, “Vay canına,” diye fısıldadı Olive. Başını öne eğikti ve o kalın kol kasları durduğumuz yerden bile şişkin geliyordu.

“Sanırım az önce islandım,” diye itiraf ettim.

“Ne demek istiyo– aman Tanrım, Lucy!” diye bütün mahalleyi ayağa kaldıracak kadar yüksek sesle bağırdıktan sonra gülmeye başladı. Anlaşılan kulak zarımı patlatmak yeterli değildi, o yüzden sertçe koluma da vurdu – neredeyse dengemi yitirecektim.

“Hey!” diye kısık bir sesle gülerек karşılık verdim. Yere devrilmeden duvara tutundum.

“Aman Tanrım, senden nefret ediyorum!” diye kızdı Olive, konuşabilecek kadar sakinleşince. “Neden böyle bir şey söyledin?”

Ona incinmiş gibi bakıp vurduğu yeri ovuşturdum. “Ne? Adam neredeyse gömleğini çıkaracaktı, kravatını gevşetti ve sonra kollarını kıvrırdı. Bence her hareketi çok çekiciydi. Ön kol pornosu diye bir şey var. Bunu biliyorsun, değil mi? Ayrıca, bedenimin adama böyle tepki vermesi benim suçum değil.”

“Sen iflah olmazsın.”

“Teşekkür ederim, farklı olmaya çalışıyorum. Rahatla, sadece dalga geçiyordum. Adam’ın yanında olsaydım ıslanabilirdim ama hayır, aramızdaki mesafe ve nefes alışı duyamamak her şeyi berbat etti. Yine de hâlâ onun üzerine atlamak istiyorum.”

“Nefes alışı mı? Bunu öğrenmenin...”

Bir *klik* ve hemen ardından bir kayma sesi işittik. Olive konuşmayı kesip kolumu kavradı. İkimizin de yüzünde “kahretsin” diyen bir ifade vardı ve eğer merak ediyorsanız, o ifadeyi çok iyi taşıyorduk.

“Dan? Sen misin?”

Olive ciyakladı, sonra ikimiz de tamamen hapı yutmadan önce sesi bastırmak için hemen eliyle ağzını kapadı. Bizi kurtaran tek şey duvarın bize ait olan kısmının kapkaranlık olmasıydı, yani Adam Connor’ın bizi görmesine imkân yoktu. Olive’e başını eğmesini işaret edince o da sesini çıkarmadan itaat etti.

“Kahrolası bir rakun olsan iyi olur çünkü eve polisleri davet edecek havamda değilim,” dedi ses duvarın öteki tarafından.

Olive tedirginlikle bana baktı ama konuşmaması için başı-

mı iki yana sallayıp işaretparmağını dudaklarıma bastırdım. Adam'ın iki kızın mülkünün öteki tarafındaki duvardan sarkıtığını bilmesine imkân olmadığını biliyorduk ama adımlarının bize yaklaştığını duymak rahatlamama hiç yardımcı olmadı.

Tekrar sessizlik çöktü. Birkaç saniye geçti, sonra ayak sesleri uzaklaşmaya başladı. Sürgülü kapının belli belirsiz sesini duyduktan sonra Olive tuttuğu nefesini verdi.

"Bunu bir daha yapmayacağız," diye fısıldadı merdivenden bir basamak inerken.

Onunla hemen hemfikir olmayınca dikkatimi çekmek için bluzumu çekiştirdi. "Az önce söylediğimi duydun mu?"

"Evet. Evet. Bunu bir daha yapmayacağız."

"Ben ciddiym, Lucy."

"Affedersiniz, Bayan Thorn ama duvarın üzerinden küçük bir bakış atabileceğimizi öneren siz değil miydiniz?"

"Hayır dediğini duymadım – aslına bakarsan durum tam tersiydi. Harika bir fikir olduğu konusunda beni tebrik ettiğini hatırlıyorum. Hadi, aşağı in."

Olive aşağı inerken ayak bileğimi tekrar çekiştirdiğini hissettim.

Yakışıklının gidip gitmediğini görmek için yavaşça başımı kaldırdım ama ne yazık ki görünürlerde yoktu. Işıklar hâlâ açıktı ama çekici adam gitmişti. Başımı çevirince, Olive'in kaşlarını çatarak bana baktığını gördüm.

"Ne var?"

"Londra'da otel odamıza saklanan kızı hatırlıyorsun, değil mi?"

"Endişelenme, yeşil Zeytin'im, adamın evine zorla girmeyi planlamıyorum."

Aklımdan geçmediğini söyleyemem ama sınırı haneye tevavüzde çiziyordum; o kadar da deli değildim. O devasa pencerelerin birinden içeriği gözetlemeyi düşünmüştüm ama söylediğim gibi, bir yerde sınır çizmeliydim ve duvarın üzerinden bakmak benim sınıırımdı.

Beni yargılamayın. Söylesenize, en sevdiğiniz aktörlerden birinin komşusu olsaydınız ne yapardınız? Elbette adamı gözetlediniz... en azından gözetlemeye çalışırdınız. İnkâr etmeye çalışmayın.

Efsanevi anne babasına rağmen, Adam Connor kapalı kutuydu. Elbette herkes onu tanıyordu –ilk filmindeki rolü kapmadan önceden beri hem de– ama yine de bir şekilde hâlâ gizemini koruyordu. Gizemli erkekleri kim sevmezdi ki? Kesinlikle ben değil.

Sessiz sakin bir adamdı, bir soruya yanıt vermek istemediğinde kameralara gülümseyen aktörlerden biriydi; sadece söyleyecek iyi bir şeyi olduğunda konuşan, işinde son derece iyi, yirmi üç yaşında evlenmiş, görünürde iyi bir baba ve mükemmel vücutlu bir adamdı... ve bunlar Adam Connor’ın özelliklerinden sadece birkaçıydı. Elbette, halka mal olmuş birini internette arada sırada takip ederek gerçekte ne kadar tanıyabiliirdiniz...

“Lucy, adamın evine izinsiz giremezsin.”

“Böyle bir şey yapmayı planlamadığımı söylemedim mi?” diye sordum Olive’e aşağı inerken kısık bir sesle.

“Bundan bahsetmen bile beni korkutuyor. Bir ara aklından geçirdiğin anlamına geliyor.”

Nihayet sağlam zemine inince bütün dikkatimi Olive’e verdim. “Bu duvarın öteki tarafına adımımı atmayacağıma söz veriyorum. Tamam mı?”

Olive gözlerini kısarak bana bakarken başparmaklarımı kaldırarak ona güven veren bir gülümsemeyle karşılık verdim. Gerçekten de duvarın üzerinden atlamayı planlamıyordum, o yüzden aslına bakılırsa arkadaşşıma yalan söylemiyordum. Fakat merdivene tekrar tırmanmakta... bir sakınca göremiyordum.

Olive’in yoğun bakışlarından sıkılıp uzandım ve parmaklarımın dudaklarının kenarlarını yukarı doğru kıvrılmaya zorladım. “Gülümse, Olive. Bana dişlerini göster.” Sırf ona yardım etmek için kocaman sırttım. “Hadi, bunu yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. Daha önce yaptığını gördüm.”

Sert ifadesi bozulup gülümsemeye başlayınca bir adım geri çekildim ve neredeyse o kahrolası çalıların arasına düşecektim. “Kahrolasınca her yeri bu şeylerle çevirmenin ne anlamı var? Beni öldürmek mi istiyorsun?”

“Bunu Jason’a sormalısın,” dedi çalıların arasından beni çekerken. “Sanırım biraz başım dönüyor. Bir süreliğine oturmaya ne dersin?”

Havuzla doğru ilerledik ve hoşuna giden bir yer bulunca çimenlere oturduk.

“Jameson’ı arayacak mısınız?” diye sordu Olive bir süre sessizce yıldızları izledikten sonra.

“Bunu neden isteyeyim?”

“Bilmiyorum. Aptalca bir soruydu, unut gitsin.”

Gözümün ucuyla ona baktım ve ifadesini görünce huzursuz oldum.

“Olive, sen iyi misin?”

“Hayır. Hâlâ kızgınım.”

“Kızgın mı? Bana mı?”

“Hayır. Jameson’a.” Olive başını bana doğru çevirip kaşlarını çattı. “Neden sana kızayım ki? Benden sakladığın başka bir şey mi var?”

“Hayır. Bir sebep yok.” İçimi çekip tekrar yıldızlara, şehrin ışıklarına rağmen görebildiğimiz birkaçına baktım. “Sana daha önce söylemediğim için üzgünüm. Teslim tarihine yaklaştığını bildiğim için seni rahatsız etmek istemedim. Bir de... Jameson benim için bir şey ifade etmemiş gibi durumun üzerinde durmayı becerememekten hoşlanmadım.”

“Ne demek istediğini anlıyorum ama her şeyi kendi başına yapmak zorunda değilsin. Lucy?” Olive duraksayınca tekrar ona baktım. “Ben senin arkadaşınım. Başka bir anneden doğan kardeşinim. Hiçbir şey senden daha önemli değil. Kelimelere ne kadar gömüldüğümün önemi yok, sen her şeyden önce geliyorsun. Artık bunu bildiğine göre, bir daha asla bunu bana karşı kullanamazsın.” Başını gökyüzüne çevirip ekledi, “Bu, arkadaş-

lık haklarımı tekrar elimden alırsan, kıcını pataklamam gerektiği anlamına geliyor.”

Küçük bir kakhaha atıp bakışlarımı kaçırdım. “Tanrım, Olive, perişan olmak için sabırsızlandığını bilmiyordum. Söz veriyorum, biri tekrar kalbimi kırarsa –âşık olmayacağım için pek olası değil ya– bunu ilk duyan sen olacaksın.”

“Güzel.”

“Sen benim insanımsın, bunu biliyorsun değil mi?” diye sordu bir dakika sonra.

Dudaklarımda küçük bir gülümseme oynadı. “*Grey’s Anatomy* mi? Christina ve Meredith gibi?”

“Evet.”

“Evet, sen de benim insanımsın, yeşil Zeytin’im.”

Her zaman öyle olacaktı.

“Harika. Lucy?”

Tekrar ona baktım. “Olive?”

“Bunu dediğimi Jason’a söyleme ama bence Adam gerçekten ateşli.”

“Öyle mi?” diye sordu biri arkamızdan ve Olive’le ben gecede yankılanan tiz çığlıklar attık. Komşular Olive’in ilk çığlığını duymadıysa, bir sonrakini duymuş olmalıydılar.

“Jason!” diye bağırdı Olive ayağa kalkmaya çalışırken.

Elimi göğsüme bastırdım. “Sırf birkaç gün burada kalacağım için bana kalp krizi geçirtmek mi istiyorsun?” diye sordum Olive’in doğrulmasına yardım ederken. “Neden bize sinsice yaklaştın?”

“Kimseye sinsice yaklaşmadım. Sadece evime girdim ve karımın” –Jason duraksayıp anlamlı bir şekilde Olive’e baktı– “o adamı... kocası *olmayan* o adamı ne kadar ‘ateşli’ bulduğunu duydum.”

“Jason,” diye tekrarladı Olive tamamen farklı bir tonda ve ona doğru yürümeye başladı. Çok sarhoştı ve gözlerinde küçük, güzel, parlak yıldızlar uçuşuyordu.

Jason birkaç adım atıp karısı yüzüstü yere düşmeden onu

kollarının arasına aldı. Bana bakıp, "Anladığım kadarıyla kutlamalar iyi geçmiş?" diye sordu.

"Onu kendime acıdığım partiye davet etmediğim için bana kızdı ama ikinci tekiladan sonra unuttu."

Jason onu kollarının arasına aldı ve Olive'in onu uzun uzun öpmesi için yüzünü aşağı çekmesine izin verdi. Birbirlerini çok seven bu çifte baktım, kendimi gülümserken ve aşkın arkadaşına ne kadar yakıştığını bir kez daha düşünürken buldum. Benim için hiç böyle olmamıştı.

"Seni özledim," diye fısıldadı Olive ya da fısıldadığını sandı – hâlâ bağırıyordu. "Doğaçlama konserimizi kaçırdın. Çok iyiydik, Jason."

Jason, Olive'in yüzüne düşen saçı nazikçe itip, *Sana sıırsıklam âşığıım* diyen içten bir gülümsemeyle karısına bakarak onu tekrar dudaklarından öptü. "Üzgünüm, tatlım, sette işleri bitirmemiz uzun sürdü."

"Bence karının yatma vakti geldi, Jason," dedim küçük özel baloncuklarını patlatarak, ikisi de dönüp bana baktılar. "Onu erkenden uyandırmayı planlıyorum ve bundan hoşlanmayacağını biliyorum..."

Onlardan kurtulmaya çalışmıyordum, pek sayılmazdı ama yanımda tuhaf hissetmelerini ya da yapacak daha iyi şeyleri olduğunu bildiğim hâlde bana arkadaşlık etmelerini istemiyordum – örneğin ben yatak odalarının tam karşısındaki odama geçmeden sevgi gösterilerini kendi odalarına taşımaları gibi. Hem bir süre yalnız kalmamın zararı olmazdı.

Olive, Jason'ı bırakıp bana sarılmak için yanıma döndü. "Seni seviyorum, Lucy Meyer," dedi benden ayrılmadan. "Tekrar âşık olacağına dair sana söz veriyorum." Bir adım geri çekilip gözlerimin içine baktıktan sonra ekledi, "Ne diyeceğim biliyor musun? Âşık olduğunda, bu destansı olacak, geleneksel anlamda destansı değil, fevkalade destansı olacak."

Ona sırtırken Olive ciddiyetle başını öne arkaya salladı.

"Geçe kalma, yarın sabah bu konuda biraz daha konuşuruz."

“Tamam, *anne*,” diye seslendim el ele eve girmelerini izlerken.
“Bu arada, beni evlat edindiğiniz için çok teşekkürler, çocuklar!”

“Tanrım, hayır,” dedi Jason kapıyı kapatmaya hazırlanırken.
“Seni evlat edinmeyeceğiz, Lucy.”

“Demek üzerine düşünüyorsun? Harika! Sana *Babacık* demek için sabırsızlanıyorum, Jason!”

Hafifçe gülümseyerek başını iki yana salladı ve cam kapıyı yana çekip kapadı.

Kendi kendime gülerek çimenlere uzandım ve gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Güzel bir geceydi, ne çok sıcaktı ne de çok serindi, mükemmel bir eylül havasıydı. Gözlerimi kapayıp kendimi bir uçurumun kenarında dururken hayal ettim, rüzgâr tenimi okşayıp saçımla oynarken kollarım iki yana açıktı ve yüzüme kocaman bir gülümseme yayılıyordu.